

Dovjega. Leteli smo tako, da še klinov nismo zapazili. Prišli smo do jako naraslega potoka, ker je zapadel sneg, ki se je začel tajati. Dobre četrte ure smo se zamudili z iskanjem kake skale v potoku, da bi prišli čezenj. Naposled si je oče slekel črevlje ter naju prenesel. Hiteli smo naprej, kar nam voda zopet zapre pot. Toda sedaj se nismo več obotavljali, ampak smo jo kot pravi Sokoli preskočili. Drveli smo naprej. Spotoma smo srečali dva drvarja, prvi je sekal, drugi pa vozil drva. Vprašali smo ju, če bomo še ujeli vlak, nakar sta odgovorila, da ga lahko še ujamemo, če bi vso pot leteli. Ko smo od daleč ugledali Dovje, srečamo nekega Srba, ki nam je rekel, da ne pridemo pravočasno do vlaka. Pokazal nam je bližnjico. Mi smo jo seveda udarili po bližnjici ter srečno prišli do vlaka, ki nas je potegnil v Ljubljano. Rabili smo od Kredarice do Dovjega ravno 3 in pol ure, dočim rabijo drugi turisti 7 ur. Prišli bi pa še četrte ure poprej, če bi se ne zamudili z iskanjem prehoda čez stotok v Kotu.

Stanko Bonač.

Slovenska koroška šolska mladina v Ljubljani.

V torek, dne 28. septembra t. l., je prišla slovenska koroška šolska mladina s svojimi starši in s svojim učiteljstvom na obisk v Ljubljano.

Že v Področici onkraj železniškega predora je bilo na kolodvoru zbranih toliko mladine — nad 2000 — da ni bilo za vse prostora v posebnem vlaku. Zato se je prva polovica odpeljala z rednim jutranjim vlakom, ostali pol ure pozneje. Ta koroški vlak je bil ves v zelenju, na oknih neštetihi voz pa so se gnetle otroške glave, medtem ko so iz vseh kupejev vihrale stotine zastavic — pogled, ki je bil nad vse lep in pester. Ko je vlak zavozil v predor, se je razlegla v vozovih pesem, in ko je prispel na Kranjsko, je vse sililo k oknu, da si ogleda to neznano deželo, o kateri je deca doslej čula tako malo dobrega.

Prvo presenečenje je pričakovalo male popotnike na Jesenicah. Na kolodvoru jih je sprejela jeseniška šolska mladina s svojimi zastavami, z godbo in z učiteljstvom. Kranjski tovariši so brž obsuli koroške šolarje s cvetjem. Korošci so se iskreno zahvaljevali. Ko je godba odigrala naše himne, se je vlak odpeljal dalje. Na vseh postajah, kjer je obstal, ga je presrečno sprejemala in pozdravljala šolska mladina.

Med mladimi Korošci je ta sprejem izzval silno veselje; niso prenehali klicati, mahati in prepevati svojo pesem: „Smo fantje Slovenci, od Dravce doma!“ Ljudje na polju so obstajali pri delu, ko se je vlak vozil mimo, in mahali z robci in klobuki, kar je izzvalo v vlaku stotere klice: Živio! Najveličastnejši pa je bil sprejem v Kranju. Razen šolske mladine se je na postaji zbralo tudi mnogo meščanstva, in ker je vlak dlje časa stal, so pogostili Kranjci Korošce z belim maslenim kruhom, sirom, sadjem, jim delili koroške razglednice in jih obdarjali s cvetjem. V Šiški sta se oba koroška vlaka združila in pripeljala naše male goste na južni kolodvor, kjer jih je čakala na hodniku pred postajo in v sednjih ulicah tisočglava množica.

Že kmalu po 10. dopoldne se je pričela zbirati na Dunajski cesti in pred kolodvorom k sprejemu ljubljanska šolska mladina, ki je napravila od glavnega kolodvora do kavarne „Evrope“ pester špalir. Na kolodvoru so pričakovali koroško mladino zastopniki vlade in mestne občine s poverjenikom dr. Žerjavom in podžupanom dr. Trillerjem na čelu, zastopniki učiteljstva in ljubljanske šolske mladine s šolskimi zastavami, odposlanstvo Sokola z zastavo, ljubljanska pevška družstva z zastavami, salezijanska godba z Rakovnika ter železničarska godba, kakor tudi mnogobrojno občinstvo. Krasen je bil pogled na osebni vlak, ki je med zvoki godbe, burnim pozdravljanjem občinstva pripeljal z okrašeno lokomotivo nepregledno vrsto vagonov, iz katerih je mahalo in pozdravljalo morje trobojnih zastavic. Ko so otroci izstopili iz vlaka, so se razvrstili v izprevod, ki je odkorakal s salezijansko godbo in zastavami na čelu med dolgim špalirjem ljubljanske šolske mladine ter občinstva, viharno pozdravljen, po Dunajski cesti, Šelenburgovi ulici, mimo Zvezde, na Kongresni trg pred deželni dvorec, kjer je sedaj dom slovenskega vseučilišča. Za Korošci je korakala železničarska godba, ljubljanska družstva, na čelu jim Sokol, ter ljubljanska šolska mladina. Vse hiše ob cestah, po katerih je šel izprevod, so bile okrašene z zastavami. Zastave so visele na čast Korošcem tudi po ostalih delih mesta. Korošci so nosili s seboj slovenske zastavice, napise svojih domačih krajev, pozornost pa je zbudila predvsem skupina mladine, ki je nosila nalepljene kot dokaz nemške kulture na Koroškem nemške propagandne spise in napise, ki sramote Jugoslovane. Korošci so bili ves čas živahno pozdravljani od občinstva.

Z balkona slovenskega vseučilišča, kjer je bilo zbrano zastopstvo ljudskošolske in akademične mladine ter učiteljskega, je pozdravil goste podžupan ljubljanski dr. Triller, ki je naglašal, da ni sile, ki bi ločila Korošce od bele Ljubljane, ki bi ločila nas od slovenskega Korotana. Slovenski Korotan je svoje najlepše, kar je mogel, pripeljal v Ljubljano in lenše ni mogel dokazati svoje trdne volje za Jugoslavijo, kakor da je pripeljal semkaj svojo mladino. Prepričani smo, da slovenski Korotan v prihodnjih dneh ne bo onečastil grobov onih, ki so prelivali za njegovo blaginjo svojo srčno kri. V tej nadi pozdravlja korotansko mladino, v tej nadi bodi blagoslovljen vstop Korošcev v mogočno Jugoslavijo!

Nato je pozdravil goste učenec meščanske šole na Prulah Leopold Zlatič z nastopnimi besedami: „Pozdravljam vas, bratje, ki ste prišli iz lepega Korotana, v imenu svojih tovarišev, ki so vsi z vami enega srca: Vsi žele, da bi bili zgoraj, kjer je tekla zibel slovenskega naroda, zopet svobodni in srečni, da bi bili za vedno vi naši in mi vaši, kakor je bilo nekdanj. Vem, da se zavedate v srcu: Skoro bomo rešeni. Da bi bila ta zavest še krepkejša in mirnejša, ko nas boste zapuščali! Z vami pojdejo naše želje. Še enkrat, bratje: Iskreno pozdravljeni!“

Učenka I. meščanske šole Julija Šušteršičeva je pozdravila koroško mladino z besedami: „Pozdravljam vas, sestre in bratje, ki prihajate iz starodavnega Korotana, da spoznate svoje slovenske sestre in brate tostran Karavank. Da bi nas to gorovje ne ločilo v bodoče liki močnemu, neprestopnemu zidu drug od drugega kakor v bivši Avstriji! Ne meja, središče naj nam bodo ti sivi orjaki! Kakor v 9. stoletju — Karantanija, tako naj nas odslej družijo z vami Jugoslavija! Ljut boj bijete sedaj za svoj obstanek, dragi Korošci, ki živite v osrčju onih zgodovinskih tal, kjer smo se skupno borili za našo staro pravdo. Ura odločitve se bliža, kmalu padejo kocke o državni pripadnosti vaše domovine. Tudi mi živo čutimo veličastno borbo, ki se vrši v teh dneh, in naša srca hitreje utriajo ob misli, da bomo v bodočnosti združeni ali ločeni. Da bi tudi vam, dragi Korošci, po stoletni tlačitvi napočila zlata zarja svobode! V svobodni domovini hočemo potem živeti v bratski slogi in ljubezni. Pozdravljeni! Dobro nam došli!“

Za tem je pozdravil goste akademik g. Čok: Pozdravljam vas, mladina iz Koroške v imenu jugoslovanske akadem-

ske omladine. Akademska omladina, ki je stala vedno v prvih vrstah borbe za narodno svobodo in edinstvo, stoji tudi danes na vaši strani, ko se bije odločilni boj za našo Koroško, zibel Slovenstva, Gospa Sveta, kjer je ustoličevalo slovensko ljudstvo svoje kneze v našem jeziku, se mora združiti z nami, da bo Gosposvetki zvon zopet oznanjal veselo vest, da je koroško ljudstvo sprejelo zopet svojega kneza, ime našega velikega in svobodnega jugoslovanskega naroda. Po več kot tisoč letih je zopet zasijalo solnce svobode, in tudi vi najmilejši potomci z Gospe Svete morate biti deležni te solnčne toplote, ki že zbuja in oživlja kulturne cvetke blaginje. Vi, ki niste imeli svojih šol, temveč vam je tujec vsiljeval tuj jezik in sramotil vaše največje svetinje, najglobokejša in najsvežejša čuvstva vašega mladega srca, vzkliknite v tem hipu: Nočemo biti več hlapci, teptana raja, ampak ljudje s človeškimi pravicami, svobodni ljudje! Prišel je naš veliki dan vstajenja iz tisočletnega suženstva, vstal je naš narodni junak kralj Matjaž in podal roko kraljeviču Marku, Gosposvetki zvon pa bo veselo oznanjal veliko pesem od Gospe Svete do Kosovega polja, od Subotice do Splita in Jadranskega morja: Slovenska Koroška je vstala in se združila na večne čase s svojo veliko majko, svobodno Jugoslavijo! Pozdravljam vas v beli Ljubljani, kot pozdravlja svojega brata brat, ker nas napolnjujete z neomajno vero, da bo zmagala pravica in da bodo uničene vse zvijače, s katerimi hoče nemški Mihel še v zadnjem trenutku ohraniti svoje gospodstvo. — Nato je godba zaigrala „Lepo našo domovino“. — V imenu koroških gostov se je za lepi sprejem zahvalil župnik Arnuš.

Izpred vseučilišča so ljubi gosti odšli v posamezne gostilnice, kjer so bili zanje pripravljene obedi. Popoldne je bila v gledališču predstava „Pepelke“. Med igro je učenka Šorlijeva iz zasedenega ozemlja pozdravila koroške bratce in sestrice s prelepo pesmijo, ki jo priobčujemo v današnji številki na 144. strani. Pred Narodnim domom pa je priredil Sokol javno in krasno uspešo telovadbo na čast gostom. Po telovadbi je bila mladina obdarovana z jestvinami, knjigami in drugimi darili ter se je zvečer s posebnim vlakom odpeljala domov. Slovo je bilo presrečno. Upamo, da so ponesli s seboj lepe spomine na Ljubljano.

Celjenje ran in alkoholne pijače.

Časih so mislili, da ranjencem koristijo alkoholne pijače, da se jim hitreje celijo